ای جماعتی توانکران شاکر یند وکفور یعنی الکافی ضد آن کی در حلقهٔ درویشان صابرند وتجوز مفعول الضحر

ضد الصابر بیت اکر ز الحر قطرهٔ یعنی حو قطرهٔ ژاله در شدی بیاء الحکایة چو مخفف چون ای مثل خرمهره فال صاحب

بحر الفوائد کوز بو نجی که فاتره دم کتبه دفا در لو بازار ز وبرشتی لکن انه معبر تابان حضرت حق عز وجل توانکر انند ودرویش

ای المقربون عند الله من الاغنیاء هم یکونون اغنیاء بالمال وفقراء فی الاحوال ودرویش نند توانکران همت المقربون

عند الله من الفقراء هم الذین یکونون فقراء بالمال واغنیاء فی الافعال بان لا یظهر وا عند الناس فقرهم بل یتصدقون وکی

قیل السخاء فی القلة ای الفقر مهین بکسر نون لغه مستقلة مرادف وکسر النون هنا للاضافة توانکر آنست که غم درویشان

نجورد والاختفل یاکل الاطعمة لاجل نفسه ومهین بکسر لغه مستقلة مرادف بهتر وفال فی شرحه نقلا عن غیره الفضیل

تفضیل فعدوهم لان وضع الیاء والنون لیس للتفضیل بل للنسبة کما بینا فی اوایل الکتاب فی قول المصنف زند بیش بازوی نیکبخت

درویشان انکه کم بالضم والتذیر لفظ عجمی توانکران که برد للالحاح فی السؤال قال الله تعالی ومن یتوکل علی الله فهو حسبه ای کافیهم

اوا الآیة ومن یتق الله یجعل له مخرجا ویرزقه من حیث لا یحتسب روی ان سالم ابن عوف بن مالک الاشجعی اسره فبکا ابوه الی رسول

الله صلعم فقال اتق الله واکثر قول لا حول ولا قوة الا بالله ففعل فبینما هو فی بیته اذ قرع ابنه الباب ومعه مائة من الابل

عقل عنه العدو فاستاقها رباعی چه باد آن بود مردم مکتب که از بهر روزی شود مضطرب ندانند که دادار هفت آسمان ودرزقه

من حیث لا یحتسب قال بعض المشایخ التوکل محله القلب والحرکة بالظاهر لا تنافی التوکل بعد تحقیق العبد ان التقدیر من قبل الله

وعن انس بن مالک قال جاء رجل علی ناقة فقال یا رسول الله ادعها واتوکل علی الله فقال علیه السلام اعلقها فتوکل علی الله قال

صاحب المثنوی بیت کفت پیغام باواز بلند با توکل زانوی اشتر ببند پس وی عتاب از من بدرویش کورد یشرای ان القاضی

خطائی فی ترجیح الاغنیاء علی الفقراء مطلقا وعابتنی فی اطلاقی ثم وجه العتاب الی خصمی ای که کفتی توانکران مشتغل

تباهی اند ای هم مشتغلون بالبطلان ومستملاهی ثم قال القاضی محققا للمحل نعم یقیناً بیش طائفهٔ الفقرة للوحدة

جنبن

وکفت حج

جنین گفتی هستند قاصر همت وکافر نعمت وصفان ترکیبان ببرند مال را بجزینه ونبهند ای یرفعون المال ویضعون

116 فی خزائنهم ونخورند ونه دهند الانتصاف قوله اکو عبل بالفتح ات تقی متلا باران نبارد بالکون النافیة ای وقع القحط فی بعض

النسخ بیارد بضم الباء الاولی وهو بعید ومن اختاره فقد اختار المرجوح یا جهان طوفان بر آرد بکثرة المطر وهو

ضد القرینة باعتماد مکنت خویش بالاضافة ای قدرة المال از محنت درویش المهنة واحدة المحل التی لمحل بها الانسان

خبر ای نترسند والانتقص اصواله وازخدای نترسند وکویند بیت کر از نیستی دیکری شد هلاک مرا هست ای المال

بط بالتخفیف للوزن را ز طوفان چه باک اذ لا یوف شوی ور اکبانت ای ادب شتر اکبات ولاعتماده علی الموصوف

نصب بناقات علی المفعولیة جمع ناقة فی هوادج هما حال من المفعول ای حال کون تلک النیاق فی هوادجهن ای تحتها وهی هو

دج وهو المحفة ما دامت المرأة فیها وضمیر هوادجها راجع الی راکبات ولم یلتفت بفتح النون الجمع جواب رب الفت

متعلق غاض ای انتمی فی الکثیب بضمتین جمع کثیب وهو الرمل المجتمع بیت دو نان چو کلیم خویش بیرون بردند ای خرجوا

من الماء کویند چه غم کر همه عالم مردند ولیس لهم همة الا هم انفسهم قومی برین صفت که بیان کردم کما انک تقول به لحکم علی کلهم

بهذا الحکم ولکن لکذبته تقولا وطائفهٔ دیکر من الاغنیاء خوان نعمت قدم سیاسته وصلای کرم در داده لفظ در صلة

وفی بعض النسخ ودست کرم کشاده ومیان بخدمت بسته وابرو بتواضع کشاده مقابل بسته طالب نامند ومغفرت ای یطلبون

ان یذکروا بالخیر ویغفر لهم وصاحب دنیا وآخرت وقع فی اصداد المشایخ خیر الاعمال ما اوجب الاجر چون بندکان حضرت پادشاه

عالم خلیة کلام القاضی مؤید من عند الله وصف لقوله پادشاه مظفر ومنصور علی الاعداء صلة منصور مالک

ازمة الانام جمع زمام ای یطیعه جمیع الناس حامی اسم فاعل من الحمایة وهی الحفظة ثغور بضمتین جمع ثغر بفتح الثاء المثلثة

وسکون الغین المعجمة وهو موضع المخافة بالفارسیة دربند ورخنه والجاکیم بوادر دشمن وقیل المراد بالثغور الفرج

ای حافظ فروج بلاد الاسلام وارث ملک سلیمان قدم ببیانه اعدل اسم تفضیل ملوک الزمان هذا مدح معقول مظفر الدین

Copyright © King Saud University